

Vandaag is het weer een bijzondere dag voor verschillende bewoners van de verpleegafdeling. Er komt bezoek van miMakker Cato! Angelique Konijn komt al verschillende jaren bij ons en heeft een heel mooi diepgaand contact met bewoners. Voor mij was het fijn om dit te mogen zien en te leren hoe je contact opbouwt met een dementerende bewoner. Hoeveel rust dit geeft, maar vooral het samen zijn wat je ziet tussen een bewoner en Cato. Ik ga proberen een contactmoment uit te schrijven om dit met jullie lezers te delen.

Cato gaat op mijn verzoek naar mevr. P. die op haar kamer is. Mevr. zit in een rolstoel, maar slaapt niet. Cato laat zich zien in de deuropening. Mevr. geeft gelijk al een grote glimlach van herkenning! Cato komt langzaam dichterbij haar. Mevr. lacht en praat in een taal die ik niet kan verstaan. Cato echter wel! Cato praat terug in dezelfde taal op dezelfde toon. Zo ontstaat er een gesprek. Prachtig om te zien! Ik zie dat Mevr. het hoofdgesprek houdt, Cato wacht op haar en laat haar praten. Ze luistert en reageert met luistergeluiden, hum, ja en natuurlijk haar mimiek. Ik zie de emoties van Mevr. terug op Cato haar gezicht en ook houding. Mevr. lijkt zich helemaal tevreden te voelen. Ze wordt rustiger met praten en sluit zelfs even haar ogen. Cato wil dan het contact af gaan sluiten. Mevr. heeft dit gelijk door en gaat Hallo roepen. Cato roept dit ook, gaat nog niet weg zodat Mevr. toch weer wat zachter gaat praten. Mevr. wil natuurlijk dat Cato heel de middag bij haar kan blijven. En dat begrijp ik heel goed.

In de huiskamer is het rustig. Er ligt een Mevr. op bed in de huiskamer. Ook zit er een meneer in het zitje met zijn ogen gesloten. Meneer J ziet Cato, en geeft meteen al een opmerking; "wat een zot" meneer beweegt steeds met zijn voeten. Cato doet dit ook, op de maat van het muziekdoosje wat ze laat horen. Meneer kijkt en lacht. Cato maakt het dansje wat groter, benen in de lucht. Meneer kijkt even en dan weer niet. Cato komt niet te dichtbij. Cato verandert haar muziekje in een mantra zingen. Steeds dezelfde tonen herhalen. Ik wordt er zelfs rustig van! Cato gaat langzaam naar de Mevr. op bed. Deze Mevr. heeft haar ogen gesloten. Meneer blijft nog steeds naar haar kijken ook al is Cato nu meer bij Mevr. Cato gaat naast Mevr. zitten en langzaam houdt ze haar hand tegen de dekens waar Mevr. haar arm ligt. Cato neemt de tijd. Ik zie dat Mevr. soms zucht, Cato reageert op de ademhaling van Mevr. Ze zijn verbonden samen. Op het einde staat Cato aan het voeteneind van haar. Mevr. opent haar ogen tot spleetjes, Cato gaat in haar gezichtsveld staan.

Wat een mooie bijzondere contacten. Dat zou toch iedere dag mogelijk mogen zijn. En wat een mooi vak miMakker!

Angelique Konijn – Cato heel hartelijk bedankt voor je prachtige gevoelswerk!

Groetjes,

Tanja de Graaf